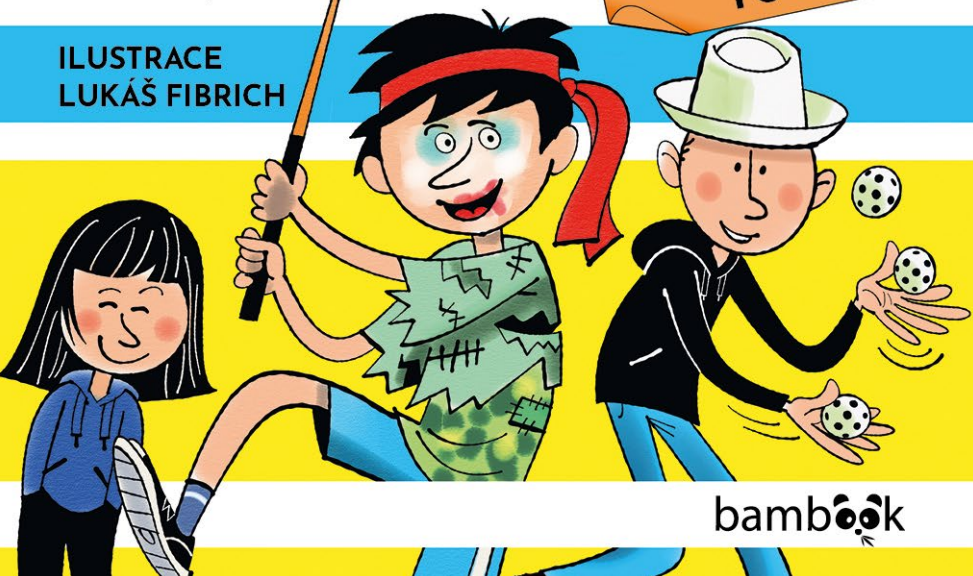

MARTINA BOUČKOVÁ

ILUSTRACE
LUKÁŠ FIBRICH

ROZHODUJÍCÍ
TURNAJ

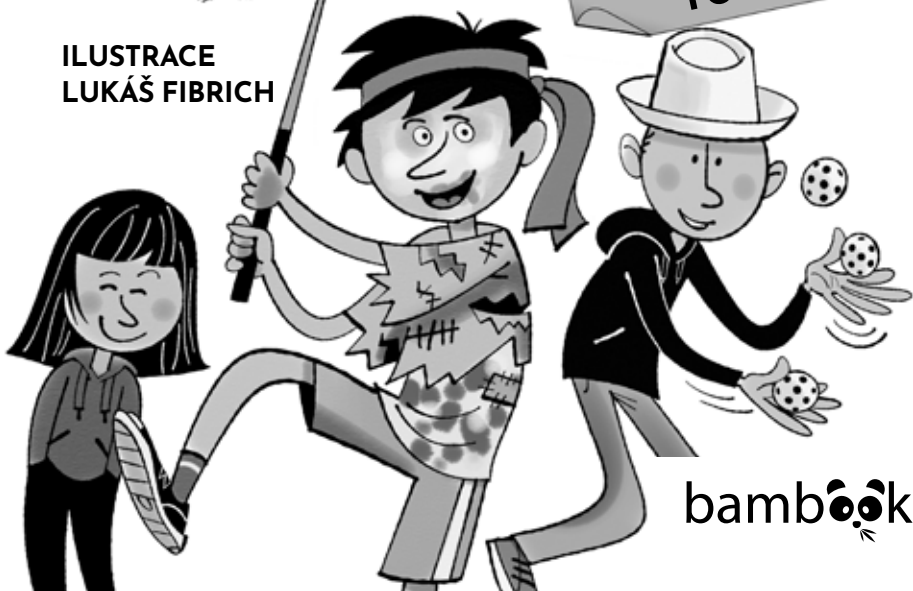
bambóok

MARTINA BOUČKOVÁ

ILUSTRACE
LUKÁŠ FIBRICH

ROZHODUJÍCÍ
TURNAJ

bambóok

KAPITOLA 1

FLORBALISTA FILIP

menuji se Filip a jsem florbalista. Nejdřív jsem chtěl dělat box, protože můj děda byl slavný boxer. Dnes ale chci být hlavně florbalistou. Protože při boxu je jen jeden na jednoho, kdežto ve florbale je nás na hřišti víc. Hrajeme společně a to je lepší! Mí nej kámoši ze všech jsou Franta, Ruda, Bobin, Bručoun, Sváta a před časem k nám ještě přibyl Dominik. Můžeme se domluvit, na čemkoliv chceme, a vím, že mě nikdy nezná.

Myslím si, že florbal musí bavit každého, kdo ho zkusí nebo se třeba jen přijde podívat na zápas. Moje mladší sestra Bára se taky před pár týdny zmínila, že by si ho někdy ráda zahrála. Teda kdyby mi to jako nevadilo. Nejdřív jsem z toho nebyl dvakrát nadšený, protože by se klidně mohlo stát, že by v něm byla lepší než já. Ale uvidíme, třeba si to ještě rozmyslí. Protože od té doby, co jsme si domů

přivedli psa, si na to naštěstí už téměř ani nevzpomněla.

Stalo se, že jsme našli jedno zatoulané štěně. Vypadalo to, že nikomu nepatří. Běhalo po lese až k cyklostezce a slyšelo na různá jména. Klidně jsem na něj mohl zavolat „Trdlo!“ a stejně přiběhlo. Časem získalo pořádné jméno, jak se na psa sluší. Rocky. Jenže jednak je to velmi malá rasa, jak jsme později zjistili, kříženec jorkšírského teriéra, ale co hůř, Rocky je fenka. Od té doby jí Bára uvazuje na hlavě mašličku, někdy ji obléká do psích šatiček a volá na ni Rockynko. Já jsem moudře usoudil, že když už jsme se jednou dohodli říkat tomu psisku Rocky, tak to tak zůstane. Myslím, že je jedno, jestli je to ten Rocky nebo ta Rocky, pořád to zní stejně. A jí je vážně jedno, jak se jmenuje, protože bez ohledu na to je vidět, že se jí u nás líbí.

Rocky je fajn. Nejvíc ji zajímá jídlo. Vždycky se snaží za každou cenu dostat na stůl, aby hned zjistila, co jsou tam za dobroty, do kterých by se mohla zakousnout. Vůbec není vybíravá. Pustí se jak do granulí nebo psí konzervy, tak klidně i do rohlíku nebo nakrájeného jablka. Jednou třeba mrštně

uháněla s čerstvě uloupenou kořistí, aniž by si v té rychlosti uvědomila, že má vlastně v tlamičce citron. K tomu navíc rozkrojený. Jak mezi zuby stiskla tu žlutou citronovou kůru a ucítla kyselou šťávu, lekla se tak strašně, až nadskočila. Hned nato vykullila oči, vyplivla citron a začala prskat.

Běhala dokola. Odfrkávala si. Vyplazovala jazyk. Nakonec doběhla k misce s vodou a chlemtala, chlemtala a chlemtala, až za ní do všech stran létaly kapičky vody. Mohl jsem se smíchy potřhat.

A to nejen já, ale i Bára, která to celou dobu se mnou sledovala. Právě Bára se o Rocky stará nejvíc. Klidně vstane v šest ráno, a to i v neděli, aby ji šla

vyvenčit. Mně by se teda tak brzo z postele nechtělo. Když s ní zrovna není venku, občas se přijde podívat na nějaký můj trénink. Kluci ji v pohodě berou, což je super. Takže i když je Bára holka, vůbec mi to nevadí.

Ale už se to blíží! Teď musíme obzvlášť hodně trénovat, protože zanedlouho se koná halloween-
ský turnaj. A ten musíme vyhrát! To je jasná věc!

KAPITOLA 2

SVETR PRO FLORBALKU

aždé pondělí hned po vyučování vy-
rážím na trénink. Peláším do šatny, jak
nejrychleji dokážu, jen abych tam byl
první. Ale ne vždy se mi to podaří.
Často mě předběhnou Ruda, Bobin
a Marcel, kteří společně jezdí na kolech z Be-
nešovky. Jenže tentokrát se Ruda někde zasekl,
takže měl menší zpoždění. Zato jeho příchod pak
stál za to.

Už jsem byl převlečený, když vtom se prudce
otevřely dveře a v nich stál Ruda. Vešel dovnitř
jedním z těch svých legračních tanečků, u kterých
se nikdo nevydrží tvářit vážně. To se opravdu nedá.
No, schválně. Stačí si to jen představit. Tentokrát
zvedal kolena až k bradě a k tomu pohyboval ru-
kama ve vzduchu, jako by šplhal po žebříku.

Nakonec se zastavil uprostřed šatny, vypnul se jako voják a spustil: „Tak co, pánové, halloweenský turnaj se blíží, kdo se nejvíc těší?!“

Zaburáceli jsme jako stádo slonů, tygrů a tak podobně, samozřejmě všichni souhlasně. A sotva jsme se přestali jeden přes druhého překřikovat, Ruda pokračoval: „A hele, jak to vlastně bude? Půjdete v dresech, nebo si na sebe vezmete kostýmy? Já mám, kluci, doma docela pěkného kostlivce. Takovýho smrtáka, co v noci svítí.“

Musel jsem se smát. Smrtáci obvykle mívají v ruce kosu. Ale florbaluku? Tak to jsem ještě nikdy neviděl.

Na Rudovy výstřelky jsme zvyklí. Baví nás. Ruda je prostě komik. Nikdy nezkazí žádnou legraci. Ale tentokrát se překonal. A já se chytal až za břicho, protože mě v něm od toho smíchu lechtalo.

„Kam na to pořád chodíš, Rudo?“ zeptal jsem se. Jenže místo odpovědi jen koulel očima a legračně hýbal hlavou. Ale pak mě zaujalo něco docela jiného, co jsem teda ještě nikdy v životě neviděl.

„Co to je?“ zeptal jsem se, sotva jsem spatřil, co měl Ruda na zádech. Podle všeho to byl obal na florbaluku. Jenže takový nikdo jiný neměl. Někdo má obal koupený, jinému ho ušila mamka, ale spousta kluků nenosí vůbec žádný.

„Přijela babička,“ podotkl Ruda, jako by se tím mělo všechno vysvětlit. A jelikož jsem to zprvu nechápal, pod tíhou hlubokého přemýšlení se mi z toho nadzvedlo obočí. Ale jen to levé.

„Tvoje florbaluka má svetr?“ přidal se i Franta, což nás pochopitelně rozesmálo. Však taky proč ne, bylo to legrační. Jenže Ruda se moc nesmál.

„Hele, kluci, tak bacha!“ dodal s velkou důležitostí, aby ubránil svůj ručně pletený pytel na florbalku: „Babi to myslela dobře. A víte co? Tohle je naprostý originál. Nikdo na světě takový vak nemá! Takže až budu slavný, dám ten obal do dražby a koupím si za to třeba elektrickou kytaru.“

„Proč elektrickou kytaru?“ divil se Sváta, jelikož se nám Ruda do té doby nesvěřil, že by něco takového chtěl. Ani jsem si ho nedovedl představit v nějaké rockové kapele.

„Nebo bicí, to máš fuk...“, dodal vlašně Ruda, jako by to bylo docela jedno. Tak jsem pokrčil rameny. Vypadalo to, že Ruda jen tak střílí, co ho napadne. Mohlo se to tím rychle ukončit, jenže ono ne. Najednou se toho chytli všichni.

„Nebo ponorku,“ přidal Franta. „Já bych rozhodně chtěl ponorku! Nevíte někdo, kolik taková ponorka stojí? A kde se vůbec dá koupit?“ To se dalo čekat. Frantu baví vše, co je kolem vody. Kdyby to šlo, klidně by si koupil celé moře i se žraloky. Když nehraje florbal, chodí ještě pětkrát do týdne plavat. Vážně netuším, jak to všechno stíhá.

„Letadlo by bylo lepší!“ doplnil Bručoun. „Já bych si spíš vybral nějaký ani ne moc velký. Stačil by mi vrtulník, s kterým bych mohl cestovat po celém světě.“

Abych nezůstal pozadu, přidal jsem taky něco za sebe: „Nebo by sis mohl pořídit nějaký opuštěný ostrov.“

„Proč ostrov?“ divil se Dominik, načež jsem se zatvářil důležitě, aby bylo jasné, že to má svou váhu: „Hele, bro, na opuštěných ostrovech často bývají poklady. Nedávno zrovna běželo v televizi,

že na jednom takovém ostrově uprostřed Tichého oceánu našli neuvěřitelně vzácný poklad. To by stálo za probádání.“

Myslím, že to na všechny udělalo velký dojem. I Dominik pokýval souhlasně hlavou. A jak jsme řešili, co bychom si koupili, kdybychom měli bambilion peněz, vešel trenér Honza, aby nás popohnal. Jenže pak jeho oči sklouzly na Rudův obal a prohodil: „Pěkná šála.“ Což vážně přesně sedlo. Jen Ruda, se kterým je vždy legrace, se zase nesmál.

Takže když už jsme konečně vycházeli na chodbu, srazil jsem se mezi dveřmi s Rudou, který docela tiše a vážně pronesl: „Hele, Filipe, řekni klukům, ať se mi kvůli tomu nesmějou, jo? Já mám babi rád a ona z toho fakt měla radost.“

„Jo, v pohodě,“ odvětil jsem a bylo to. Nikdo už se pak o tom pleteném svetru na florbalku ne bavil. Vždyť o nic nejde. Jsme kamarádi. A po čase si toho stejně už ani nevšimneme.

V tělocvičně jsme se opět přivítali pořádným rámušem. Dupali jsme a hulákali tak, že jsem se zase cítil

nejmíň o pět centimetrů vyšší. Alespoň na chvíli. Ve školní lavici se pak stejně zase scvrknu. Nejvíc, když máme diktát. To si v tu chvíli připadám prťavý skoro jako trpaslík.

Hned nato jsme se jako pokaždé pustili do warm-up čili protahování, zahřívání a dalších věcí, které děláme na začátku tréninku. To je hodně důležité, jinak by mohlo klidně dojít k natažení svalu nebo k úrazu. Prostě, kdo není pořádně protažený, je pomalejší a nemotorný. A to si teď vůbec nemůžeme dovolit, protože za dva týdny se o víkendu hraje ten halloweenský turnaj. To proto musíme být v té nejlepší formě.

„Pozor!“ Prostorem zahučel povel a pak zvuk píšťalky. Trenéři Honza s Matym nám řekli, abychom na zem připravili kužely. A tentokrát dost blízko k sobě.

„Dáme si závody!“ zavelel Maty. „Jak vidíte, máme tady tři dráhy. Budete prokličkovávat mezi kužely a zároveň mezi nimi povedete míček. Honza vám nejdřív ukáže, jak na to. Kdo bude první u té bílé čáry, střelí do branky. Je vám to jasný? A jedeme na čas!“

Honza vyrazil, metl si to velkou rychlostí a pak se napoprvé přímou ranou trefil. Gól! Jenže to nebylo vůbec jednoduché. Na konci nečekala otevřená branka. Kdepak! Maty totiž přes ni přehodil plachtu jen se třemi dírami.

Takže trefit se, to už chtělo mistrný švih. Mít to v oku, jak se říká. A taky ve florbalce.

Když přišla řada na mě, vystartoval jsem jako dělová koule z kanonu, kterou před tím někdo odpálil dřív, než by myslel na cíl. To je mi trochu podobné. Kmital jsem jako o život. Kdybych byl postava v animáku, určitě by se mi u toho ještě kouřilo z uší. Kličkoval jsem, div že se mi nezamotaly nohy. A pak jsem se rozmáchl a jednou ranou vypálil míček a... A povedlo se! Gól! Trefil jsem se přímo do branky. Levou dolní dírou! Hurá! Byl jsem první!

No, po pravdě jsem vyhrál jen v té naší trojici. Ale to nevadí! To se taky počítá. A to ještě nebyl konec hry!

Když jsme totiž dohráli první kolo, začali spolu soutěžit nejlepší ze všech trojic. Ale tam už mi tolik do zpěvu nebylo. To už se nepočítali nejlepší z těch tří, ale hráči s nejlepším časem vůbec.

Regulérně jsem prohrál.

Dalo se očekávat, že první bude Bobin. Vždycky je ze všech nejrychlejší. Vážně nechápu, jak to dělá. Zase takové rozdíly mezi námi nejsou: Oba jsme stejně vysokí, oba máme dvě nohy. Levou a pravou. Jasně, dělám si legraci, to má každý kluk. Ale jako by měl Bobin někde v botách vrtuli. Třeba jako minule na školním tělocviku. Běhali jsme člunkový běh. Rozeběhli jsme se proti zdi tělocvičny, plácli o ni – dlaní, samozřejmě – a zase jsme běželi zpátky. A tohle celkem čtyřikrát. A zatímco měl Bobin všechno už zaběhnuté, stál na startu

a v klidu oddychoval, zbytek třídy teprve vyrážel do třetího kola.

Takže s tím, že Bobin vyhraje, se dalo počítat. Ale že jsem nebyl ani druhý? Ani třetí? No, hrůza. Byl jsem zadýchaný, měl jsem červené tváře, ale Honza mě přesto poplácal po zádech: „Filipe, zírám, jak ses zlepšil v běhu!“

„Jenže jsem nevyhrál,“ vykoktával jsem.

„Jasně, chápu. Ale já jako trenér vidím dost velký posun. Za mě jsi vítěz. Překonal jsi sám sebe a to je super.“

A když to říká Honza, tak já to teda беру!